

РЕШЕНИЕ

№ 5435

гр. София, 13.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **12315** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от П. С. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [улица], ап.11, чрез адвокат М. С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/11053 от 25.10.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на П. С. С. публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013 г., направление „Биологично растениевъдство за кампании 2013-2014 г. във връзка с подадени общи заявления за плащане на площ за 2013 г. с УИН 22/170613/53436 и за 2014 с УИН 22/170614/57253 в размер на 8579,24 лв. (осем хиляди петстотин седемдесет и девет лева и 24 ст.), на основание чл. 18, ал.3, т.3 и ал.4, б. “а“ от Наредба № 11 от 06.04.2009 г.

В жалбата до съда се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон. Развити са доводи, че обжалваното АУПДВ е издадено при съществено нарушение на административно-производствените правила, тъй като акта за прекратяване на агроекологичния ангажимент и писмото за откриване на производството по издаване на АУПДВ не са били надлежно връчени на жалбоподателя. Изразено е искане да се постанови решение, с което да се отмени обжалвания акт. Претендират се разноси по

делото.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез адвокат С., в писмено становище поддържа жалбата и направените искания, на изложените в същата основания.

Ответникът - Заместник-изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие”, чрез процесуалния му представител оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

От представените и приети по делото писмени доказателства се установява, че П. С. С. е регистриран с Уникален регистрационен номер (УРН) 567545 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.). Одобрен е за участие по мярка 214 „Агроекологични плащания” от ПРСР 2007-2013 г., с направление „Биологично растениевъдство” през кампания 2013.

Съгласно чл.18, ал.3, т.3 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „АЕП” от ПРСР 2007-2013 г., Държавен фонд „Земеделие” прекратява агроекологичния ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато не са спазили изискванията на чл. 24, ал. 2 от същата наредба.

С влязъл в сила Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 214 „АЕП” от ПРСР 2007-2013 г. с изх. № 01-6500/11053 от 19.04.2016 г., от ДФ „Земеделие” - Разплащателна агенция, е прекратен агроекологичния ангажимент на П. С. С..

По заявленията на П. С. С. са били изплатени следните суми по мярка 214 „Агроекологични плащания”, направление „Биологично растениевъдство”:

През първата година от ангажимента;

за заявление с УИН: 22/170613/53436 за кампания 2013

АП 05-7214,09 лв

АП 07-488,95 лв

През втората година от ангажимента;

за заявление с УИН: 22/170614/57253 за кампания 2014

АП 05 – 0,00 лв

АП 010-876,20 лв

Общата изплатена сума по направление „Биологично растениевъдство”, представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 8579.24 лв. Поради това, в съответствие с чл. 18, ал. 4, буква „а” от Наредба 11 от 06.04.2009 г. е прието, че П. С. С. следва да възстанови 100 % от 8579.24 лв., което се равнява на 8579.24 лв.

С писмо с изх. № 01-6500/11053 от 03.11.2016 г. ДФЗ-РА уведомява П. С. за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл.34, ал. 3 от

АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

В указания в писмото срок в ДФЗ-РА не е постъпила допълнителна информация, нито е възстановена доброволно сумата на недължимото плащане.

На основание чл. 18, ал.3, т.3 и ал. 4, буква „а”, във връзка с чл.24, ал.1 и 2 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и във връзка с чл. 165 и чл. 166 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, и чл.20а, ал.1, ал.2 и ал.4 от Закона за подпомагане на земеделските производители е издаден Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/11053 от 25.10.2021 г., от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на П. С. С. публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013 г., направление „Биологично растениевъдство за кампании 2013-2014 г. във връзка с подадени общи заявления за плащане на площ за 2013 г. с УИН 22/170613/53436 и за 2014 с УИН 22/170614/57253 в размер на 8579,24 лв. (осем хиляди петстотин седемдесет и девет лева и 24 ст.), на основание чл. 18, ал.3, т.3 и ал.4, б. „а“ от Наредба № 11 от 06.04.2009 г.

АУПДВ е връчен на П. С. С. на 09.11.2021 г., видно от ръкописното отбелязване върху акта. Жалбата, с която е оспорен е подадена до Административен съд София-град, чрез ДФ „Земеделие“ на 23.11.2021 г.

По делото е приета административната преписка, съдържаща обсъдените по-горе доказателства.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срок срещу индивидуален административен акт, засягащ неблагоприятно правната сфера на жалбоподателя.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване е Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/11053 от 25.10.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на П. С. С. публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013 г., направление „Биологично растениевъдство за кампании 2013-2014 г. във връзка с подадени общи заявления за плащане на площ за 2013 г. с УИН 22/170613/53436 и за 2014 с УИН 22/170614/57253 в размер на 8579,24 лв. (осем хиляди петстотин седемдесет и девет лева и 24 ст.), на основание чл. 18, ал.3, т.3 и ал.4, б. „а“ от Наредба № 11 от 06.04.2009 г.

Съгласно чл. 20а, ал. 1 ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция, а съгласно ал. 5 е предвидено, че същият може да издава актове от вида на процесния, по реда на ДОПК. Следващата ал. 6 регламентира правната възможност за делегиране на конкретното правомощие от ал. 5, на заместник изпълнителните директори на фонда. Със Заповед № 03-РД/2891/16.06.2019 г. на П. Д. С. - заместник изпълнителен директор на ДФЗ са делегирани определен обем правомощия, включително по т. 3 - да издава и подписва Актове за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и мерки по директните плащания. Следователно, органът издал оспорения АУПДВ, е определен от изпълнителния директор на ДФЗ в съответствие и с чл. 166, ал. 2 изр. последно от ДОПК, към който именно препраща чл. 27, ал. 5 ЗПЗП. Оспореният АУПДВ е издаден от заместник изпълнителния директор на ДФЗ, който е разполагал с материална компетентност да го издаде и следователно е издаден от компетентен орган.

В жалбата се твърди, че писмото за откриване на производството по издаване на АУПДВ с изх. N: 01-6500/11053 от 03.11.2016 г. не е било връчено на П. С. С.. Видно от представената административна преписка писмото за откриване на производството по издаване на АУПДВ е получено лично от П. С. на 27.08.2018 г., като собствено ръчно от него е положен подпис до също собствено ръчно написана дата на получаване, на последната страница на писмото. Следователно, възражението е неоснователно.

Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент с изх. N: 01-6500/11053 от 19.04.2016 г. за което също се твърди, че не е връчено на жалбоподателя, е изпратено чрез пощенски оператор и получено собствено ръчно от П. С. на 14.07.2016 г., видно от приложеното известие за получаване.

На 27.08.2018 г. на П. С. е била връчена Заповед N: 03- РД/3282 от 23.11.2016 г. с която се спира производството по издаване на АУПДВ. Тази дата е записана собствено ръчно до подписа на П. С. на втората ѝ страница. Видно от текста на заповедта, изрично е посочено, че срещу П. С. С. е открито производство по издаване на АУПДВ, като е цитиран и номера и датата на самото писмо за откриване на производството.

След направена служебна справка се установява, че Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент с изх. N: 01-6500/11053 от 19.04.2016 г. е било оспорено от П. С. С. пред Административен съд София-град, във връзка с което е образувано административно дело № 8220/2016 г., по описа на съда. С решение № 3377/21.05.2018 г. по делото жалбата на П. С. е била отхвърлена. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение N: 8301/04.06.2019 г. по адм. д. N: 10170/2018 г. по описа на Върховния административен съд.

От изложеното следва, че изцяло неоснователно е възражението на П. С., че не е бил уведомен за издаденото спрямо него Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент с изх. N: 01-6500/11053 от 19.04.2016 г.

На следващо място в жалбата се развиват съображения, че вземането на Държавен фонд „Земеделие“ е погасено поради изтекла давност. Твърди се, че агроекологичният ангажимент е прекратен поради неподаване на заявление за финансово подпомагане за кампания 2015 г., крайният срок за което е изтекъл на 10.06.2015 г., а от 11.06.2015 г. е започнала да тече погасителната давност за събиране на вземането и съответно същата е изтекла на 10.06.2020 г.

Видно от приложеното по делото Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент с изх. N: 01-6500/11053 от 19.04.2016 г. този ангажимент не е прекратен поради неподаване на заявление за финансово подпомагане за кампания 2015 г. В писмото изрично е посочено, че П. С. е подал такова заявление с УИН:22/080715/61960. Агроекологичният ангажимент е прекратен в резултат от направена проверка в информационната система И., при която е било установено, че има разминаване между одобрените/референтни парцели по мярка 2014 по направление „Биологично растениевъдство“ с тези, които са заявени от заявление за подпомагане през кампания 2015.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно чл. 172, ал.1, т.1 и т. 4 от ДОПК давността спира:

1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до

издаването на акта, но за не повече от една година;

4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;

С прекратяване на агроекологичния ангажимент, на основание чл. 18, ал.3 от Наредба № 11/06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „Агроекологични плащания“ от Програмата за развитие на селските райони 2007-2013 е възникнало задължение за възстановяване на получената финансова помощ по съответното направление. В случая актът, с който се прекратява агроекологичният ангажимент е бил обжалван по съдебен ред. Съгласно чл. 172, ал.1, т. 4 от ДОПК давността спира да тече, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва. Вследствие на обжалването на писмото за прекратяване на ангажимента, е спряно и производството по издаване на АУПДВ, видно от представената по делото заповед N: 03-РД/3282 от 23.11.2016 г. на зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.

Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент е влязло в сила на 04.06.2019 г., когато окончателно, с Решение N: 8301 от 04.06.2019 г. на ВАС е отхвърлена жалбата, с която е бил оспорен.

Следователно, предвид така описаната действителна фактическа обстановка 5 годишната погасителна давност в случая е почнала да тече от 04.06.2019 г. и същата не е изтекла към 25.10.2021 г., датата на издаване на АУПДВ. Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент с изх. N: 01-6500/11053 е издадено на 19.04.2016 г., поради което, към 25.10.2021 г. не е изтекъл и срока на абсолютна давност.

В жалбата се излагат доводи, че на основание чл. 28 от Регламент 908/2014 г. дължими суми към Държавен фонд „Земеделие“ могат да бъдат събирани само в рамките на 3 години от установяването им. Като начален срок, от който започват да текат тези 3 години се сочи датата 11.06.2015 г.

Съгласно цитираната разпоредба на чл. 28 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 908/2014 на Комисията от 6 август 2014 година за определяне на правила за прилагането на Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на разплащателните агенции и други органи, финансовото управление, уравниването на сметките, правилата за проверките, обезпеченията и прозрачността, без да се засягат други правоприлагащи действия, предвидени в националното законодателство, държавите членки прихващат неизплатените задължения на бенефициера, установени в съответствие с националното законодателство, от бъдещите плащания към бенефициера от разплащателната агенция, отговаряща за възстановяването на дълга.

Цитираната разпоредба е неотнормирана към разглеждания случай, тъй като се касае за прекратен ангажимент по изплащане на финансова помощ, с оглед на което не се очакват следващи плащания.

В жалбата също се развиват съображения, че разпоредбата на чл. 3 параграф 1 от Регламент (ЕО) 2988/95 предвижда четири годишен давностен срок за процедурите по установяване на нередности и тъй като нередността според жалбоподателя е извършена на 10.06.2015 г. то на 10.06.2019 г. се преклудира възможността за нейното установяване с административен акт.

В разглеждания случай, с процесния акт не се установява наличие на нередност, а същият цели събиране на вече възникнало вземане, по силата на акта за прекратяване на агроекологичен ангажимент и на основание чл.18, ал.3, т.3 от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. за условията и реда за прилагане на мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013

г., по силата на която Държавен фонд „Земеделие“ прекратява агроекологичния ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато не са спазили изискванията на чл. 24, ал. 2 от същата наредба. С влязъл в сила акт - Уведомителното писмо за прекратяване на агроекологичния ангажимент с изх. N: 01-6500/11053 от 19.04.2016 г. е установено неспазване на изискванията на чл. 24, ал.2 от Наредба № 11/06.04.2009 г. и със същия влязъл в сила акт е прекратен агроекологичния ангажимент, в резултат от което и по силата на чл. 18, ал.3 и ал.4 от Наредба № 11/06.04.2009 г. по отношение на П. С. С. е възникнало задължение за възстановяване на получената финансова помощ. Производството по издаване на АУПДВ не е иницирано на датата на издаването му, а през 2016 г., видно от уведомителното писмо с № 01-6500/11053 от 03.11.2016 г., както и от заповед № 03 РД/3282 от 23.11.2016 г., с която започналото производство по издаване на АУПДВ, поради прекратения агроекологичен ангажимент, е спряно, предвид оспорване на прекратяването му.

Определено с Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/11053 от 25.10.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ вземане произтича от установени суми за възстановяване за изплатена субсидия по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-20213 г., направление „Биологично растениевъдство за кампании 2013-2014 г. с УИН 22/170613/53436 и 2014 с УИН 22/170614/57253 в размер на 8579,24 лв. Жалбоподателят не оспорва размера на полученото финансиране. На основание чл. 18, ал.3, т.3 и ал.4, б. „а“ от Наредба № 11 от 06.04.2009 г. същото подлежи на възстановяване.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно - производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата против него се явява неоснователна.

При този изход на делото искането на представителя на ответника за присъждане на направените по делото разноси за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да е 100,00 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. С., ЕГН [ЕГН], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/11053 от 25.10.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на П. С. С. публично държавно вземане, представляващо изплатена субсидия по мярка 214 „АЕП“ от ПРСР 2007-2013 г., направление „Биологично растениевъдство за кампании 2013-2014 г. във връзка с подадени

обща заявления за плащане на площ за 2013 г. с УИН 22/170613/53436 и за 2014 с УИН 22/170614/57253 в размер на 8579,24 лв. (осем хиляди петстотин седемдесет и девет лева и 24 ст.), на основание чл. 18, ал.3, т.3 и ал.4, б. "а" от Наредба № 11 от 06.04.2009 г.

ОСЪЖДА П. С. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [улица], ап.11 да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ направените разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването чрез изпращане на препис по реда на чл. 137 от АПК.

Съдия: